

הממשלה אינה יכולה להודות בכישלון. ולכן משרתים החיילים בלבנון

בני ענר ובה

ממשלה אינו אלא עירייה של חלק מן העיר ביירות. גם בכיירות המערבית שילטונה רופף. מחוץ לעיר ערכה כקליפת השושן. מדינת-חסות ישראלית? אילו היה מימשל זה מסוגל ביכלל לשלוט, היה מהווה מדינת-חסות אמריקאית. אך גם לזה אינו מסוגל. הפלאגנות הוכיחו עצמן כמישענת קנה רצוף. הן לא רצו להילחם לצד צה"ל, כאשר פלש אריאל שרון ללבנון כדי למסור להן את הארץ. הן חיכו עד שצה"ל יכבוש את המדינה ויפתח לפנייהן את שערי מגנות-הפליטים. כדי שיוכלו לערוך בהם טבח. כיום אינן מסוגלות אף לעמוד בפני המיליציות הדרוזיות. את ספקיהן הסופי על הסדר החדש של אריאל שרון בלבנון חורצים חיילי צה"ל, האומרים פה אחד, לעיני המצלמות: לצאת מכאן, ומחר!

ממשיכים לנאום ולכתוב, בכישלון עצמי שלא פחת במאומה. בה נזכור את מטרות ההרפתקה הזאת. מה אנקבע עלייך שרון ושות' כאשר ה-517 היו עדיין בחיים? יש להוכיח את המטרות המקוריות שוב ושוב, כדי לברוק אותן מחדש לאור המציאות המתפתחת. הרי שלוש מטרות: להרוס את תשתית המחבלים ולג'רש אותם מלבנון. לסלק מלבנון את הצבא הסורי. לבנון בלבנון, סדר חדש, כך שלבנון המאוחדת, תחת שילטון הנוצרים, תהיה למדינת-חסות ישראלית. נוסף על שלוש המטרות האמיתיות האלה,

ל אחד מן הצדדים הלוחמים כהריהושוף כמאשים את האחרים בניצוצ מעשייתטבח מחרידים. יתכן שכולם צודקים. 15 חודשים אחרי שנכנס אל האזור הזה, בלב קל ובחירות-ניצחון, נסוג ממנו צה"ל בלב כבד. הוא הותיר אחרייו תוהו-והבוהו, זרע לפורענויות חרשות.

מה נותר מכל ההרפתקה האומללה הזאת, העקובה-מדם וזרועת-החרס? אפשר לטעון: שלום הגליל. צה"ל תפס את דרום-הלבנון, ומשם אי-אפשר יהיה להתנכל ליישוביה-צפון. אך האם יש בזה ממש? כמילחמת-הלבנון איבדה ישראל חיים רבים יותר מכפי שיכלה לאכר בשנים רבות של פיגועים.

מפני שסוריה מחזיקה עתה בידיה את כל המפתחות בלבנון. באמצעות בעלות-בריתה היא שולטת שם על הקרקע. היא מוכתחת מפני כל התקפה ישראלית, כי יש לה כיום ערובה סובייטית מוחלטת למיקרה שתותקף (אך לא למיקרה שתתקיף).

עולם לא יאשים אותנו במעשייתטבח אלה כפי שהאשים אותנו, בצדק, בפרשת צברה ושאתילא. הפעם איננו שולטים בשטח. והפורעים אינם עוברים דרך קווי-צה"ל, באישור מפקדיו ותוך קבלת בירכתם. אבל העולם יטיל עלינו גם הפעם אחריית עקיפה למעשה. לפני שצה"ל נכנס לשטח, היה קיים בו איוון עדין, שהתגבש במשך מאות בשנים של איבה הדדית וחייס-כצוותא. לכל עדה, לכל כפר, לכל מחנה-פליטים היתה מליציה משלה, מזוינת כראוי, כדי לעמוד על נפשו.

תמונה של ואליד ז'ונבלט במיפקדת מיפלגתו בחצביא הכבושה

הילדים משחקים בקריית-שמונה בלי פחד. על כך אפשר לברך. אך באיזה מחיר הושג הדבר? וכמה זמן זה יימשך? איש אינו יכול להשלות את עצמו שקרה-אוואלי יגן על חיילי צה"ל. כבר השבוע פשטו כוחות צה"ל מן הקו הזה צפונה, וערכו סיורים בשטח שננטש זה עתה. אין ספק שאחרי שתושג הכרעה כלשהי במילחמת-האזרחים בשוף, יתפנו הכוחות העויינים לעריכת פיגועים בצה"ל כאיוור הכבוש בלבנון. יתכן שלא ייהרגו אנשים בקריית-שמונה (וגם זה אינו בטוח). תחתם ייהרגו אותם האנשים בשרות-מילואים בין חצביא וצידון.

התוצאות נראות עתה בשטח. הכל שונאים את הכל, כמו קודם לכן. אבל הפעם חסרה מערכת האיוון החמוש, שמנעה פעמים רבות בעבר שחיטות הדדיות. שרון ואיתן הרסו אותה. לכן, אל יתסלא איש אם יקולל צה"ל, בנסיגתו, בשם שקולל בכניסתו. זוהי התוצאה הכוללת ביותר של ההרפתקה בלבנון: כל הצדדים בלבנון שונאים עתה את ישראל.

והי, למעשה, התוצאה הממשית היחידה: חלוקת לבנון עובדה של קבע. אין זו חלוקה סימטרית. מצב הכיבוש הסורי שונה ממצב הכיבוש הישראלי. ישראל יושבת בדרום כנרץ עויינת. השפעתה על המתרחש בכיירות קרובה לאפס. עליה להתכונן למילחמת-גרילה ממושכת, לא רק מצד המחבלים, אלא גם מצד השיעים נאמני-חומייני, הסונים השומרים אמונים ליוכרו של גמאל עבר-אל-נאצר, הדרוזים, ומי לא. מצבם של הסורים טוב יותר לאין שיעור. הם יושבים במיורח ובצפון, כשהם יכולים להישען על מיגון רחב של כוחות מקומיים, המכירים בעמדת-הבכורה שלהם. תהיה להם יד בכל המתרחש בשילטון המרכזי בכיירות. הם, ולא האמריקאים, יקבעו בסופו של דבר את הרכב הממשל הלבנוני. מן הדין שיקימו בדמשק אנדרטה לאריאל שרון ולרפאל איתן. אילו היו סוכנים סוריים, לא יכלו להשיג יותר.

היתה קיימת המטרה הרשמית שהעניקה למיבצע את השם: 'שלום הגליל'. כלומר: למנוע אפשי רות של פגיעה בשטח ישראל משטח לבנון. מה נותר מכל אלה?

ראי להזכיר לרגע את תמונתה של לבנון, כפי שהצטיירה ככלי-התיקשורת של ישראל לפני 15 חודשים. לבנון, כך נאמר אז, היתה מדינה מאושרת. הכל היו שם בצוותא, באהבה ובאחוה — נוצרים ודרוזים, סונים ושיעים.

הסובייטים עצמם דאגו להודיע על כך למי שצריך. מצריים נמצאת מחוץ לקהילה הערבית. סעודיה שפופה ואחות-יפחדים מול פני הסכנה האיראנית. עיראק עסוקה במילחמה המטופשת שהתחילה בה. מדינות-הנפט עומדות לפני שוקת סרוקה, ביגלל העורפים בשוקי-הדלק. העולם כולו מתור אחרי חאפטי אל-אסד, בן עדה המהווה 7% בסוריה הקטנה והחלושה. איש אינו מועלה עוד על דעתו שיתכן הסדר כלשהו בלבנון שלא על דעתו. הוא, יותר מכל אדם אחר, יקבע בסופו של דבר מה יתרחש בלבנון. כל זה הושג עלייך אריאל שרון, כאשר החליט לתקוף את הצבא הסורי ולהשמיר את הטילים הסובייטיים על אדמת לבנון. מבחינה צבאית, היה זה מעשה חסר-משמעות, מאחר שטילים אלה הפריעו לחיל-האוויר הישראלי פחות מאשר הטילים הסמוכים, שעל אדמת סוריה עצמה. אך זה הכריח את הסובייטיים להעניק לסוריה הגנה גלובלית.

עד שכאו הפלסטינים הרשעים, המחבלים ימ"ש, הם התנכלו ללבנון החופשית, המאוחדת. הם ערכו שחיטות נוראות ורצחו 100 אלף לבנונים חפים-מפשע. יחד עימם באו הסורים המנוולים, שביקשו גם הם להפר את השלווה והרוס את המדינה. ואז בא שרון הטוב, הובבי-הלבנון, הרס את תשתית, המחבלים והביס את הסורים. סוריה-תקום לבנון מאוחדת, מאושרת, עצמאית וריבונית. הכל יורו לנו, הכל יאהבו אותנו, ותשקוט ארץ-הלבנון 40 שנה.

לפי הידיעות, חוזרים כל הכוחות האלה אל האזורים שפוזנו עלייך צה"ל. לדיברי הדובריים הרשמיים של מרד שלת-לבנון, הם עולים על ביירות כדי להיאחו בה מחדש. יתכן מאוד שבעוד כמה חודשים יחזור המצב לקדמותו, ותשתית המחבלים תתבסס מחדש בכיירות עצמה.

מה נותר מן תמונה הזאת? אף לא פרט אחד. הכל היה כזב. הכל היה שקר. תעורבת של בורות פזר טאלית ושמיס-ת-מוח — כפי שאמרנו כבר אז. אין עוד תשתית המחבלים בכיירות ובדרום לבנון — אך מילחמת-האזרחים הלבנונים מתחדשת עתה ביתר שאת.

מה יהיה עלינו? מה יהיה על חיילי צה"ל, אנשי המילואים, שיצטרכו להחזיק בשליש הדרומי של הארץ המקוללת, מבלי לדעת מרוע ולשם מה? נראה כי נגזר עליהם להישאר שם, כמטרה חיה לכל גורם עויין, במצב שיירד ויילך כמו בגדה המערבית. להישאר שם לצמיתות. כי אין ממשלה בישראל אשר תעז להגיד לעם-ישראל את האמת הפשוט: מה: המילחמה הזאת היתה הרפתקה אומללה. היא תוכננה בידי בסילים. היא נכשלה לחלוטין. עלינו לצאת ממשם מחר, בלי שום הישג, בלי שום תנאי. זה לא יכול להיאמר, מפני שבממשלה החדשה יושבים השותפים לפשע: אריאל שרון, יצחק שמיר וכל האחרים. חיילי צה"ל, המשרתים כיום בלבנון, הם בני-הערובה של איוולתם.

גם לולא היו קיימים פלסטינים וסורים עלי ארמות, היו הפלאגנות והדרחים רוצחים זה את זה, והמוסלמים והנוצרים היו לוחמים איש ברעהו. הם עשו זאת כמשך מאות בשנים לפני שהמוני הפלטיים הפלסטיניים ברחו מפני צה"ל אל תוך לבנון, והקימו שם את מחנותיהם האומללים. עכשיו נפרק מן המחנות האלה הנשק הדרוש להגנה עצמית, ורוב הגברים שלהם נכלאו באל-אנצאר. אך המילחמה נמשכת והשחיטה מתחדשת.

מטרה השניה לא הושגה אף למראית-עין. הושג בריק ההיפך. מילחמת-הלבנון הפכה את סוריה לשליטת לבנון, ועל סיה יישק דבר. ראיתי זאת כמו עיני בוועידת-זנבה. אחרי

תקנס-ציה שיקרית ומטופשת גרמה לאסון. בעליה גררו את ישראל אל תוך הרפתקה נוראה, שעלתה עד בה כ-517 קורבנות-אדם מישראל, ואלפים רבים מקרב האחרים. אך בעלי הקונספציה